

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Jana Čížka, ve věci

žalobce: **M. C.**
bytem X

zastoupený daňovým poradcem Mgr. Martinem Jelínkem
sídlem Kalinová 169, 252 42 Jesenice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2017, č. j. 38145/17/5200-10423-708571,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou soudu dne 18. 10. 2017, se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí F. ú. pro S. k., Ú. p. Ř. (dále jen „správce daně“) ze dne 8. 2. 2017, č. j. 501353/17/2122-50521-203684 (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“) tak, že „celková částka předepsaného ú. z p. se mění z částky X Kč na částku X Kč“. Správce daně prvostupňovým rozhodnutím částečně vyhověl žalobcovu odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016, č. j. 4841825/16/2122-50521-203684 (dále jen „platební výměr“) na ú. z p. na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 a změnil výši vyměřeného ú. z p. z částky X Kč na X Kč.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že ú. z p. vzniká přímo ze zákona, neboť § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) správci daně neposkytuje prostor pro správní uvážení. Podmínkou pro uplatnění ú. z p. je toliko existence pravomocného rozhodnutí o existenci daňové povinnosti, není rozhodné, z jakého důvodu nebyla daň zaplacená v zákonem stanovené lhůtě. Příslušný správní orgán, který přezkoumává rozhodnutí, jímž byl daňový subjekt vyrozuměn o předpisu ú. z p., zjišťuje pouze existenci rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit daňový n. daňovému subjektu sdělena, zda skutečně daňová povinnost nebyla ve stanovené lhůtě splněna a zda je ú. z p. počítán za splnění podmínek § 264 odst. 14 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) a § 63 zákona o správě daní a poplatků. Jsou-li splněny zákonné předpoklady pro předpis ú. z p., zkoumá odvolací správní orgán, zda byl ú. z p. správně vypočten. Žalovaný nesouhlasil s žalobcem v tom, že by datem, od kterého lze počítat ú. z p. bylo až datum nabytí právní moci rozhodnutí o výsledku přezkoumání. V dané věci měl žalobce povinnost podat daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2007 dne 30. 6. 2008. Vzhledem k tomu, že dle § 40 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je daň splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání, je tento den zároveň dnem splatnosti daně. Náhradní lhůta splatnosti daně stanovená rozhodnutím ze dne 6. 1. 2016 (dále také „rozhodnutí ze dne 6. 1. 2016“), jímž byla žalobci vyměřena daň ve výši X Kč, nemá pro vznik a výpočet ú. z p. význam, výpočet ú. z p. se odvíjí od původní splatnosti daně. Žalovaný naopak shledal důvodnou odvolací námitku, že ú. z p. není možné počítat za dobu, kdy je (za účinnosti daňového řádu) vedeno přezkumné řízení. V dané věci bylo přezkumné řízení zahájeno za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, do nabytí účinnosti daňového řádu nebylo skončeno. Žalovaný proto neúročil d. dan od data účinnosti daňového řádu (1. 1. 2011) do data ukončení úročení d. daně 30. 6. 2013, ú. z p. tak podle napadeného rozhodnutí činí X Kč.
3. Žalobce uvádí, že mu na základě rozhodnutí F. ú. p. h. m. P., Ú. p. P. ze dne 6. 1. 2016, vznikl n. na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1. 1. 2007 – 31. 12. 2007. Tímto rozhodnutím, kterým bylo změněno rozhodnutí (platební výměr) ze dne 29. 7. 2008, byla žalobci vyměřena daň ve výši X Kč (původně činila jeho daňová povinnost X Kč), bylo vydáno jako výsledek přezkumného řízení bez jakékoliv daňové kontroly a jeho součinnosti. S vyměřením daně žalobce nesouhlasí, rozhodnutí napadl správní žalobou.
4. Žalobce namítá, že ú. z p. má být t. za n. daňovou povinnost daňového subjektu. Ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků je svou povahou s. ustanovením, má být proto aplikováno v případě, kdy p. bylo z. daňovým subjektem. Z principu přezkumného řízení je patrné, že do doby nabytí právní moci rozhodnutí o přezkoumání je v platnosti původní platební výměr, teprve poté vstupuje v platnost nový platební výměr, který původní platební výměr nahrazuje. V tomto ohledu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 Afs 208/2014-36,

z něhož vyplývá, že dnem, od něhož lze počítat p., je den následující po nabytí právní moci rozhodnutí o přezkumu, jímž se žalobce dozvěděl o daňové povinnosti, resp. její výši, tj. v dané věci 20. 10. 2016 a nikoliv 1. 7. 2008.

5. Dále žalobce namítá nesprávnou aplikaci zákona o správě daní a poplatků a daňového řádu. Ustanovení § 123 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků pozastavuje běh ú. z p. po dobu přezkumného řízení. Daňový řád takové ustanovení neobsahoval, ale s ohledem na judikaturu NSS (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27) je nutné ho v současné době aplikovat. Žalobce nelze t. v roce 2017 ú. z p. podle zákona o správě daní a poplatků v okamžiku, kdy je v platnosti nový zákon – daňový řád, který zákon o správě daní a poplatků nahrazuje. Nelze tedy vyměřovat ú. z p. ani ú. z p. částky, respektive jakékoliv příslušenství daně.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v daném případě postupoval v souladu se zákonem. S ohledem na skutečnost, že žalobce v žalobě opakoval své odvolací námitky, které žalovaný již v napadeném rozhodnutí vypořádal, a nikterak se žalovaným nepolemizoval, odkázal žalovaný na relevantní část napadeného rozhodnutí. Uvedl, že není pravdou, že by žalobce až do vydání rozhodnutí, jímž mu byla daň v částce X Kč vyměřena, nevěděl o tom, že původně vyměřená daň v n. výši nebyla vyměřena správně, neboť dne 20. 12. 2010 bylo žalobci doručeno rozhodnutí o nařízení přezkoumání platebního výměru ze dne 29. 7. 2008. V tomto rozhodnutí byly podrobně popsány důvody nařízení přezkoumání. Klíčovým dnem pro počátek běhu ú. z p. je den původní splatnosti daně, ú. z p. pak běží ode dne následujícího. Žalovaný měl povinnost za předmětné zdaňovací období podat daňové přiznání do 30. 6. 2008, tento den je zároveň dnem splatnosti původně vyměřené daně. Rozsudky, na které žalobce odkazuje, nejsou pro posuzovanou věc relevantní, neboť řeší zcela jinou právní otázku, konkrétně existenci v. p. na dani.
7. Jde-li o námitku nesprávné aplikace zákona, dal žalovaný ve svém rozhodnutí žalobci za pravdu a provedl nový výpočet ú. z p. Ú. byl uplatněn pouze za období od 30. 6. 2008 do 31. 12. 2010, další úročení v období od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2013 žalovaný n. Odkaz na rozsudek NSS č. j. 6 A 126/2002-27, který se týká s. za s. d., není přílehlavý, neboť přestože je ú. z p. s. povahy, nejedná se o s. za s. d. Ú., na rozdíl od s. za s. d., vzniká ze zákona.
8. Účastníci řízení v průběhu řízení dále sdělili, že správce daně vydal dne 4. 10. 2017 platební výměr na ú. z p. na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, kterým snížil předmětný ú. z p. na částku X Kč, neboť zohlednil „zpětné“ p. ú. daně. Žalobce podal proti tomuto platebnímu výměru odvolání, žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 10. 2018, č. j. 46821/18/5200-10423-708571, ú. z p. snížil na částku X Kč. Zohlednil přitom, že došlo ke s. ú. d. z částky X Kč na částku X Kč.
9. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, ve lhůtě k tomu stanovené a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jedná se tedy o žalobu věcně projednatelnou. K. s. v P. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správce daně (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
10. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalobce vyjádřil s tímto

postupem výslovný souhlas, žalovaný pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

11. Ze správního spisu soud ověřil, že F. ú. p. h. m. P., Ú. p. p. P. vydal dne 6. 1. 2016 rozhodnutí, jímž změnil své rozhodnutí ze dne 29. 7. 2008 (platební výměr), jímž byla žalobci stanovena daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 v n. výši tak, že daň činí X Kč. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 10. 2016 zamítl, rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 10. 2016.
12. Správce daně nato platebním výměrem ze dne 15. 12. 2016 vyrozuměl žalovaného o předpisu ú. z p. úhrady daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007, který byl do evidence na osobní daňový účet předepsán dne 30. 11. 2016 ve výši X Kč. Ú. byl vyměřen za období od 30. 6. 2008 do 30. 6. 2013. Žalobce podal proti platebnímu výměru odvolání. Odvolací námitky byly obsahově shodné jako námitky uplatněné v žalobě, nad tento rámec žalobce namítl početní chybu. Uvedl, že dne 30. 9. 2008 uhradil částku X Kč, ú. z této částky tak nemohl být počítán až do 30. 6. 2013. Správce daně prověřením plateb na osobním daňovém účtu žalobce zjistil, že žalobce dne 30. 10. 2008 uhradil částku X Kč. Provedl proto opravu výpočtu ú. z p. a rozhodnutím ze dne 8. 2. 2017 odvolání z části vyhověl a výši ú. změnil na částku X Kč, ve zbytku odvolání zamítl. Proti tomuto rozhodnutí správce daně podal žalobce odvolání, doslovně zopakoval své námitky uplatněné v odvolání proti platebnímu výměru. O tomto odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
13. Soud předně poukazuje na to, že žalobce v žalobě opakuje to, co uváděl již v průběhu správního řízení. Žalovaný se s námitkami žalobce v napadeném rozhodnutí vypořádal, avšak žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nereflektuje. Byť tedy správně podal žalobu formálně proti rozhodnutí žalovaného o jeho odvolání, věcně v ní se závěry žalovaného prakticky nepolemizuje. Za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat pouze dostatečně konkrétní (tj. ve vztahu k dané věci individualizované) tvrzení, z něhož je patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Tím, že žalobce opakoval svá tvrzení uvedená v odvolání, aniž by jejich obsah uzpůsobil nové procesní situaci, tedy že tyto námitky byly v mezidobí posouzeny žalovaným, soud při vypořádávání žalobních bodů žalobce postupoval tak, že odkázal na tu část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný vypořádal obsahově totožnou odvolací námitku, neboť se s posouzením této problematiky ze strany žalovaného ztotožnil a nepovažoval za potřebné k věci nic dodat (a to v důsledku absence jakékoliv polemiky se závěry žalovaného ze strany žalobce).
14. Současně soud zdůrazňuje, že to, jaké žalobní body žalobce uplatní a míra jejich precizace do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Nejedná-li se o vady, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti, nemůže soud za žalobce vyhledávat vady vyvolávající nezákonnost napadeného rozhodnutí za žalobce. Žalobce, má-li být v řízení úspěšný, je povinen uvést, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a z jakých důvodů. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci žalobcova advokáta (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

15. První žalobní bod směřoval proti stanovení data, od něhož bylo v dané věci možné počítat ú. z p. Žalobce v tomto ohledu citoval rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 Afs 208/2014. Předně soud uvádí, že žalobce cituje narativní část rozsudku NSS, a i kdyby tedy citovaný rozsudek na projednávanou věc dopadal, nemůže se žalobce dovolávat toliko jeho narativní části. Citovaný rozsudek navíc na danou věc nedopadá, neboť řeší zcela odlišnou situaci, a sice existenci v. p. Režim příslušenství daně, vznikne-li daňový p., je však od režimu příslušenství daně v případě vzniku n. rozdílný. Pokud je doměřená daň n., vznikne p. až jejím vyměřením, zatímco je-li dodatečně doměřena daň v., jak tomu je v souzené věci, je daňový subjekt v p. v rozsahu n. d. již ode dne původní splatnosti (k rozdílnému režimu příslušenství daně v případě vzniku daňového p. a n. viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Afs 247/2015-33). NSS v tomto ohledu v rozsudku ze dne 16. 5. 2009, č. j. 9 Afs 40/2018-40, dále konstatoval, že *„Jestliže daňový subjekt vykáže v řádném daňovém přiznání daň n. n., nelze ú. n. zákonné povinnosti (ú. z p. počítaný ode dne následujícího po dni splatnosti) považovat za neadekvátní zásah do jeho základních práv (...) daňový n. vzniklý z titulu n. p. daňové povinnosti je důsledkem p. základní p. daňového subjektu daň si sám vypočítat. Uložení takové zákonné povinnosti, není-li její obsah pro daňový subjekt nepřiměřeně komplikovaný či jinak, např. ve vztahu ke lhůtám, náročný, je legitimním opatřením státu k tomu, aby zajistil potřebné prostředky pro plnění svých funkcí. Bezchybné splnění této povinnosti lze nepochybně po daňových subjektech oprávněně požadovat (množství podávaných daňových přiznání či hlášení objektivně vylučuje možnost přenést tuto činnost na správce daně).“*
16. Výše uvedené závěry NSS potvrzují správnost úvahy žalovaného v tom, že měl-li žalobce povinnost podat daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za období roku 2007 do 30. 6. 2008, stala se podle § 40 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků daň splanou ve lhůtě pro podání daňového přiznání. Den splatnosti daně stanovené platebním výměrem je toliko náhradním termínem splatnosti daně, pro běh ú. z p. je bez významu, neboť pro ten, jak vyplývá z výše uvedeného, je rozhodující „původní“ den splatnosti daně. Soud se v tomto posouzení se žalovaným zcela ztotožňuje. Žalobní bod, kterým žalobce na odůvodnění napadeného rozhodnutí žádným způsobem nereaguje, ale pouze opakuje svá již dříve uplatněná tvrzení, není důvodný.
17. Žalobce dále namítal nesprávnou aplikaci zákona o správě daní a poplatků a daňového řádu.
18. Podle přechodného ustanovení § 264 odst. 14 daňového řádu se pro daně s původním dnem splatnosti do dne nabytí účinnosti daňového řádu (tj. do 1. 1. 2011) uplatní ú. z p. podle dosavadních právních předpisů, tj. podle zákona o správě daní a poplatků. Výše a způsob počítání ú. z p. jsou tedy pro takové případy dány § 63 zákona o správě daní a poplatků. V souvislosti s během ú. z p. a způsobem jeho vyměření NSS v rozsudku ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Afs 131/2018-59, konstatoval, že *„daňový d. je v p., n. splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Daňovému d. vzniká povinnost uhradit ú. z p. za každý den p., počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Správce daně ani žalovaný nemají prostor pro správní uvážení, zda a v jaké výši ú. z p. nárokovat. Ú. z p. je na osobní daňový účet daňového subjektu předepisován automaticky ve výši určené zákonem. Ú. z p. sledují osud daně, a to po dobu, co je „hlavní“ rozhodnutí pravomocné a platí ohledně něho presumpce správnosti, tedy zásadně i po dobu jeho přezkumu*

soudy ve správním soudnictví.“ Pokud tedy existuje rozhodnutí, jímž byla daňovému subjektu vyměřena (doměřena) daň, kterou daňový subjekt ke dni její splatnosti n., je povinen z n. daně platit ú. z p. Ú. nevzniká z rozhodnutí správce daně, ale přímo ze zákona, správce daně daňový subjekt o předpisu ú. z p. daňový subjekt pouze vyrozumí.

19. Žalovaný při výpočtu ú. z p. s přihlédnutím k přechodným ustanovením daňového řádu správně postupoval podle § 63 zákona o správě daní a poplatků. Namítal-li žalobce, že ú. z p. neměl běžet po dobu přezkumného řízení, nerefletoval ani v tomto ohledu napadené rozhodnutí. Žalovaný se otázkou vlivu přezkumného řízení na běh ú. z p. zabývá v bodech 15 až 17 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde uvádí: *„Vzhledem k tomu, že v přechodných ustanoveních daňového řádu neexistuje speciální pravidlo, které by regulovalo postup při přezkumném řízení, uplatní se v tomto případě obecné pravidlo stanovené v § 264 odst. 1 daňového řádu a řízení se od data nabytí účinnosti daňového řádu dokončí dle ustanovení daňového řádu, tedy ustanovení § 121-123 daňového řádu.“* Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které mimo jiné obsahuje tabulku s přehledem výpočtu ú. z p., je jasné patrné, že žalovaný ú. z p. uplatnil pouze do 31. 12. 2010. Žalobce namítá, že mělo být při výpočtu ú. z p. postupováno podle § 123 odst. 4 daňového řádu (*„Nařízení přezkoumání rozhodnutí má vůči takto přezkoumávanému rozhodnutí a navazujícím rozhodnutím odkladný účinek až do doby oznámení rozhodnutí ve věci, vydaného v přezkumném řízení, s výjimkou zajištění podle § 167 až 169, § 170 a 173. Po dobu trvání odkladného účinku ú., které jsou příslušenstvím daně, nevznikají.“*), jako by citovanou část odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela přehlédl. Citované ustanovení totiž žalovaný v dané věci aplikoval v souladu s přechodným ustanovením § 264 odst. 1 daňového řádu, podle něhož se řízení nebo postupy, zahájené podle dosavadních právních předpisů, ode dne nabytí účinnosti daňového řádu (tj. od 1. 1. 2011) dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.
20. Závěry z rozsudku NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, na který odkazoval žalobce, na danou věc aplikovat nelze, neboť uvedený rozsudek neřeší otázku běhu ú. z p., ale správní t. Ú. z p., byť je s. povahy, není s. za správní d. Na rozdíl od s. za správní d., ú. z p. vzniká přímo ze zákona, správci daně není dán prostor pro správní uvážení, přísluší mu toliko daňový subjekt o vzniku ú. z p. vyrozumět. Povaha rozhodnutí, jímž správce daně daňový subjekt o předpisu ú. z p. (platového výměru) vyrozumí, je deklaratorní, nikoliv konstitutivní jako je tomu v případě rozhodnutí o správní s. Žalobce opět pouze opakoval své již dříve uplatněné argumenty, aniž by reagoval na to, jak o jeho námitce rozhodl žalovaný. Žalobní bod není důvodný.
21. Soud ze správního spisu zjistil, že k okamžiku vydání platebního výměru existovalo pravomocné rozhodnutí F. ú. p. h. m. P., Ú. p. P., jímž byla žalobci vyměřena daň z příjmu fyzické osoby za zdaňovací období roku 2007 ve výši X Kč (rozhodnutí ze dne 6. 1. 2016). Soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným a ztotožnil se s právním posouzením žalovaného v tom, že nebyla-li daň k „původnímu“ dni splatnosti (30. 6. 2008) zaplacená, vznikla žalobci povinnost vedle n. daně z. ú. z p. Pro posouzení důvodnosti této žaloby pak již není podstatné, že M. s. v P. vyhověl žalobcově žalobě ve věci vyměření daně a rozsudkem ze dne 22. 2. 2018, č. j. 11 Af 67/2016-48, zrušil rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodnutí ze dne 6. 1. 2016 potvrdil. Bez významu je další postup správce daně a

žalovaného, kdy po zahájení řízení o této žalobě došlo ke změně výše ú. z p., když správce daně zohlednil, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 12. 1. 2017 povoleno p. s úhradou d. daně ve výši X Kč, a to do 1. 7. 2008. Správce daně a žalovaný po zahájení řízení o této žalobě zohlednili skutečnosti, které jim byly známy již v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového, a sice že ú. z p. neměl být žalobci do 1. 7. 2008 vyměřován (resp. měl být počítán z p. částky), žalovaný zohlednil rovněž snížení daňové povinnosti v návaznosti na uvedený rozsudek M. s. v P. Protože však žalobce v žalobě, ani v průběhu správního řízení, ve vztahu k počítání ú. z p. s ohledem na povolené p. nic nenamítal a současně se nejedná o vadu, k níž by měl soud přihlédnout z úřední povinnosti, nemohl soud k případné nezákonnosti přihlédnout.

22. Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 81 odst. 3 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný byl naopak ve věci plně úspěšný, avšak podle ustálené judikatury lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47). V daném případě žalovaný netvrdil, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. prosince 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. L. P., DiS.

